

Roald Dahl „Külaline: neli erootilist üllatust“

Tõlkinud Epp Aareleid

Draakon&Kuu 2014

Praegusaja „Viiekümne halli varjundi“ tuules võis jääda märkamata tõsiasi, et eesti keeles on ilmunud Roald Dahli jutukogu „Külaline“. See raamat ei jää teips mitte varjunditele alla, vaid on sellest tunduvalt üle. Minusugune, kes juba põhimõtte pärast hoiab ennast E.L. James'i saagast eemale, kuid ometi huvitub taolistest erootilistest teemadest, leidis endale väärt lugemist. „Külalise“ tagakaanel öeldakse, et tegemist on musta komöödiaga, milles autor paljastab seksi kogu selle ilus ja valus. No mida veel tahta?

Tõtt-öelda ei ole tegemist poolpornograafilise teosega, mida tasuks laste haardeulatusest väljas hoida. Seda esiteks, et autori nimi räägib enda eest; teiseks, teos ilmus esmakordselt aastal 1974; kolmandaks, lööge lahti „Puhastus“, Millenniumi triloogia või mistahes muu põhjala romaan ja „Külaline“ muutub hoobilt põhikooli lugemisvaraks. Tegelikult polegi see muud kui tavaline juturaamat, lihtsalt käsitletav teema on kergelt tabumaiguline.

Roald Dahl on tuntud sõnameister ja eriti osav musta huumori viljeleja. Lood lõpevad tihti puändiga ja jäävad hinge veel pikalt kriipina. Raamatu originaalpealkiri „Switch Bitch“ omandab selgema tähenduse lehekülgedel, kus elame kaasa hedonistist naistemehhe Oswaldi seiklustele ja kahe abielumehe naiste vahetusele. Kuigi oma partnerit vahetab ka jutustuses „Viimane vaatus“ olev naistegelane, siis seal kerkivad valusamalt esile muud probleemid. Kus jookseb piir vägistamise ja tavaseksi vahel ning kes võtab vastutuse edasise eest - need küsimused peab lugeja enda jaoks ise selgeks mõtlema.

Võib ju arvata, et härra Grey fännidele ei leidu selles pisut vanamoelises erootikas midagi. Autor ei tee lugejale kõike puust ja punaseks, vaid jätab rohkelt fantaasiaruumi, mis on iseenesest parem ja põnevam variant. Siinkohal paar näidet. „Katsed, mida ta korda saatis, esmalt ostsillaatori ning seejärel ultratsentrifuugiga, võtsid täiesti hingetuks.“ Või „Anna teadis, et Conrad valmistab teda lihtsalt ette, nagu haiglas öeldakse; valmistab teda ette operatsiooniks endaks /---/“ Lugeja saab teada sedagi, et tõelist mehelikkust näitavad kummastki kõrvast välja turritav tihe karvatutt ja ninasõõrmed, mis toovad nähtavale nina sisemuse erepunase naha.

Üks vähestest mittekujundlikest kehaosade nimetustest on jutustuses „Lita“: „Olin üksainus hiiglaslik ristloodis peenis, seitse jalga pikk ja nii kena kui olla saab.“ Sellele järgneb peenise

ja naise omavaheline luulevormis dialoog, kus naine ütleb: „*Kuid kogu elu olen ihanud ma suudelda meest, kes suudab ennast nõndamoodi tõsta.*“ Niisiis jagub huumorit ka kõige intiimsematesse stseenidesse.

Dahli raamat teeb selgeks, et salajased ihad ja unistused on igapäevane nähtus, mida ei pea häbenema. Olukord, kus soovid voodisse parima sõbra naist, ei pea jääma pelgalt erootilise mõttemängu tasandile, vaid tuleb pöörata enda kasuks. Ehk ihaleb sõber samamoodi sinu naist? Siinkohal tuleb aga kavalusega (või alkoholiga) keelepaelad valla päästa ja teoks võib saada ka kõige võimatum.

„Külalist“ ei tasu lugeja huvides ette ära rääkida, sest põnevust peab jaguma igale leheküljele. Kellel „Külaline“ läbi loetud, kuid isu millegi säärase järele pole veel lahtunud, siis soovitan sama autori raamatut „Minu onu Oswald“. Seal tegutseb edasi lugejale juba tuntud Oswald Cornelius. Voodielust kirjutada ei ole väga lihtne ja tihti minnakse labaseks või rõvedaks, kui see just taotluslik ei ole. Aga kirjutada seksist humoorikalt, teravalt ja kaasahaaravalt – seda oskab vaid tõeline kunstnik.

Ulakass 2015